ه کله

خو راپيښنه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

ب په مخ ترتيب کوونکي : سمسور حبيبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښيږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زمونږ د بهيرونو او زمونږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې دريدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې "چا " ايښی دی.مونږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړ ي دي. د عابد يا په بل عبارت زمونږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شېبې يې پرې شاعرانه کړي دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سړنۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوړنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هــــوده د میــــنې پــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مــــې مــــاره ګرځي
لړمې د مینې پــــه هــــوده کې واخله
روح مې په بین دې لــکه مــــاره تړم
د روح سرود مې ورتــــه بــــین غږوي
د سینې دښتې تــه مې مــــاره راځي
د روح بین غږومه چیـــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. "له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پریږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکښ ښامار ته د غزل شپیلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
مور څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ ځپلي خلک یو خو د غره غوندې دروند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارســـولـــــی دی.
ستا د راتـــلـــو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ یـــم لـکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیـمانـــــو خو اختر وي غلی

لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کیږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورین او غزلیز پسرلي " استاد محمد صدیق پسرلي " د هنر تر سیوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.

سیوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د ورمو د بهــــیر غــړی یم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار یې لکه پرخه نه ځـــاییږم
دا رنګینه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د يوې شاعرۍ او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شين کيدو او غوړيدو هيله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ يې په غوړيدو دي، خو ويريږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غـورځيدو نه يم
و مې کـــــره شين بــــه شمه زړی يم
مينه غوارم، زړه غوارم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيـــــــمګړی يم

د باز په شخصيت کې مينه، ښکلا پرستي، عاطفه او صميميت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړيږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځينې پيښې لري چې موږ په بار بار اوريدلي دي او بيا يې هم په ادريدو نه مړيږو.د ماشومتوب يوه عاطفي کيسه يې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصيت او د ده په اوسنيو او راتلونکو شعرونو کې به يې عاطفي اغيز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته يې د دې له پاره ښيښنه يي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې يې تار پرې نه شي. ګوډي پران يې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهين په شان حملې کولې، په چل چل يې ښيښنه يي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښيښنه يي تار يې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د يوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپريوته او د باز په پښو کې ولويده. بازد توتکيو په باب ډېرې کيسې اوريدلې وې، چې دا فقيره مرغۍ ده. د دې مرګ لويه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښيښنه يي تار غوټه يې له لاسه ولويده او ګوډي پران لکه د وزر ماتي مرغه ورو ورو رالويده او اخر په يوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنيو لاسونو کې راواخيسته. نور ملګري ماشومان يې هم دهغې په وير کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګينې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټی قبر يې ورته جوړ کړ او ماښام کې يې حلوا پسې وايسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او دا سې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژیدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قیامت کوي چې دا عاطفې، مینې او تراژیدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کلیو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې لیږدي، نوکله چې د بانډو میلې ته نیژدې شي، پیغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسیو په څېر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې میلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونګړې او څېرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چینو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خیال پیغلوټې نجونې یې په غزلیزوګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او میله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شیبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز باید د ښایست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې باید د هغې شوبلې د زنځیرونو انځور وي چې زموږ شیبې او آرمانونه یې شهیدان کړي دي.

د شهــــیدو ګلغــــوټیو جنازې وي

زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعریت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځایه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه لیرې پیچلتیا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پیچومی نه لري چې د لوستونکو او اوریدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې یې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې یې هم ډېر ځله له پنځو بیتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت یې د هغه نه ستړې کیدونکې مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او یا کله کله د باز د غوټې په څېر تیز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په یوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غمیو په څېر تراشلي او ځلیدونکي مسرې ډېرې پیدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې یې ښکلې او د لوړ شعریت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعریت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپریوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه مور ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زمور د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هر یو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېرغوځ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زمور د بهیرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.
د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چـــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتـــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلي نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې ، اوږدې شپې به یې په الله هو رونولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله ور وسته.
د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د سترې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.
” میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی“

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ويرنې دې نيم بيتي د ده د ياد او احساس پر دښته د وطن يو نيم ميلون شهيدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهيد ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به يې د اوښکو مهر ولګيده او د يوې سلګۍ سره به ترينه ټول لکه په غشو لګيدلي کبلي وتښتيدل. "بس د لمدو ختو لړې او به دارو وي"

د شعر د ښاپيرۍ د جادو د شين ښکي طوطي له منښوکې يې کيلي راواخيسته او د خپل زړه کولپ يې پرې خلاص کړ. د نقشبنديه پير په ځای يې د شعر له پيره نه لاس نيوی وکړ:

تعبير يې د سندرو د مغان له پيره غواړم

بيګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای يې په خپل زړه کې د شعر ډيوې ولګولې:

دا چې زه يې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟

ابدي فراق يې راکړ، د يو شپې وصال د چا و؟

زما ختې تمنا د ميخانې د جام لړله

خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د خستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګرانه

د عابد خودي په تن وه، وايه نور مجال د چا و؟

د باز په غزليزه شاعرۍ باندې "د نکريزو پاڼه" نوم اينښودل شوی دی. د نکريزو پاڼه په خپل ظاهري شين والي کې د ښايست باطني سره هم لري. د نکريزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجيبې ښکلاوې وريادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او يا پر نکريزو ټکور شوي لاسونه. د نکريزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکريزو پاڼه پاڼه په درغنې ميده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکريزو د پاڼو په څير د حالاتو او کيفياتو په درغنې ميده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنياد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته د ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزليزه او ښکلې ماڼۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژيړي ګلونه
کاروان، پيښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شـــــر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي پـه سر منګی

له پښو نه سره پورې وا خـــلي خوشبويي د جونو
کلاله ځـــــــرنګ دې جــــوړ کړی په هنر منګی

غوږيې د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بــــــې خـــــبر منګی

په ډکيدو کې چې ختڅ حتڅ په خـندا وخنديږي
مظاهره کړي د وصــــال پــــــه مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کوي تــــــه لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مــــات کــړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جـــــوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمســـــون د ليونو پسې ځي
تږی نظر مې ستا د چم کـــږو کوڅـــو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لـــوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپــيلنـــو پـــسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصـــــال و فـراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستـــــا لــــه مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غـــــوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خــــوشبـــو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعـقـــــوب دا اخيستو پسې ځي

دا قـــافله د ژوند عابـــد ه مخ په وړاندې درومي
خــــــومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نظر پریوزي
د ښکلو قدر مې په سر پریوزي

ارمان مې داسې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیدنه لمر پریوزي
ستا د وصال د یوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر په ځیګر پریوزي
د انتظار په للمو للمو د ښتو
تور مې اوبه شي له بصر پریوزي
ته چې د کاڼي زړه سینه کې لرې
زما د آه به څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هسې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چې ستوری د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیـــږي
جوړ سلسله د هــــــر ستم ورانیـــږي

په دغه بر کلي کې ځنـــــګه شور دی
ملګرو بیا د چـــــا حـــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دې پـــــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مـــې قدم ورانیږي

عابده داســـــې ښـــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جـذبه لا د پښتون شته
څو یې تن کې لا یـوه قطره د خــون شته

که ماضي په زنده ګۍ چړې ســرې کـړې
امیدونه مستقبل ته د ژونـــدون شـــته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خـو شپه ده
پسې وار هم د روښـــانـه سباوون شته

که فلک رابـــاندې خپلې چارې وکړې
راتـــه زیـری د زمـــا د اوښـــتون شته

که د وخت څپېړو مـــوږ ســره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پـیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـــابـــد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فـــاصـــلـــولـــړی د مینې له نظر تیـــریږي
احساس مې وبوږني سلګی شي له بصر تیـــریږي

د لاشعور نه یې شعور تـــه کـــډه کړې ده نـــن
جانان زما د سینې دښت کې پـــه سفر تیـــریـږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګـــودر ښکـــلـــووم
ډېرې پیغلوټې په دې لار هر مازیـــګر تیـــریـږي

د زړه جونګړه ورانـــوي پـــه یو نظر د جـــمـــال
زما قاتل زما په سیمه بـــې خطـــر تیـــریـږي

د سباوون زیري د لمر بانه موسکې موسکې کړي
د سپیدې څرک چې د افق په سم او غـــر تیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصال د چاو؟

زنګيدمه، تاويدمه د پريشانه زلفو تال کې
اوس چې خاورو کې لغړيږم، ها رنګينه خيال د چاو؟

زما ختې تمنا د ميکدې د جام لړله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مجال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانـــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمـــانـــونـــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــــګي

ډک د تخیـــــل د رنګینـــیو فـطـــرتـــي غـــزل
پریږده چې جانان ته د بـــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کـــــوره ونــــــه رســـي
د يار ښکلا دې د کمال تــــر کـــــــوره ونه رسي

چې پرې زما د اميدونو ستوري ونه بــــــريـــښي
د رخسار خط دې د هلال تر کــــوره ونـــــه رسي

چې بورېنيدلي احساسات مې نيمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جــــلال تـــــر کـــوره ونه رسي

چې دې منګی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کــــوره ونه رسي

ملګرو بڼ کې به ګــلـــونــــه د غـــــزل وکري
د عابد خيال که د زوال تـــر کـــــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بـــــــــوره ناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تـــــــوان نــــــه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نــــــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کورکې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــــالـــــه

((هر څو که د هجران ځیني وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غـــــــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تـــوبـــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـــانځـــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) *
بيا ساقي ورته تيار کړل د کـــوثــرو ډک جامونه

طلايي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبيعت دی بوربنيدلی د مستۍ وايـــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کــــړي اوازونه

تخيل چې افاقي شي انسان ووځي لــه هستۍ نه
د نيستۍ هسې مقام کې يې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائيناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـه

* پورتنی نيم بيتی د حمزه بابا(رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــاړه غــــړې
لکه وي چې ټول جهان غـــــاړه غـــــړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کــــانــدي
اوښکې، ویني او چشمان غـــــاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تیریـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـــاړه غــړې

هغه هم راته یـــادیـــــږي د زړه ســره
چې به سیـل ته وو روان غـــــاړه غړې

دې ته هم مې د امید سترګې په لار دي
بیا عابد شي او جـــانـــان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خــــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خــــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لــــــیــــدلی
خیر یادوو خو راته شر خــــور شي

باګرامه* ستا په سندریــزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پېښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د مینې مې هر دم د زړه لـــه بـــــام پریوځي
لکه چې ځاځکی ځاځکی مې له سوري جام پریوځي

د محبت د ازموینې دې دســـتور تـــه ګـــوره
چې درنې هیلې مې ستا پښو ته له ناکام پـــریـوځي

تیارې خو ښې دي د رڼا ترینه امید کیدای شــــي
پر سپین رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پریـــوځي

داسې محفل کې به مینا په ګډیدو نه راځــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پریوځي

تقسیم د میوو دی چې کیږي د آدم پــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــریـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترې سترې ریز مریز یم، د ژوندون په ګــرانه لاره
لکه غږ وي چا ته شوی، د جنون په ګـــرانـــــه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښـــکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هیلي ســـرابـــي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګـــرانـــه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بـــــې ســــــالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په ګـــــرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مــــو کړی
که مشکل وي هم یې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پــسرلـــیه لرا او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پــه غوړېدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تـارونـــو الـتــفـــات د مينې
ټوله فضا شي سندريـــزه د نظر پــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې يو له بـله زار شو
خور چې زما او ستا د مينې شي خبر په سیمه

يوه حيا داره پښتنه وه بې اســـرې ملــګرو
وه غريو نيولی چې راتلله د خيبر په سيـــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غيږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مينې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانيستې نه وې
لا مې کتلي درته نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لويه لاره کې ستا لار څارله
د ژوند بيړۍ دې راته کړه سمندر دې راکړ

د زړه پر باغ مې ميلمنه شوې د جمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لا د الستـه په سجدو ومه د نور کعبې ته
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخيل په رنګينو کې مې غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هنر دې راکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګي ستا له نظره لــــوګــــی
لکه چې پرخه شي لــــه لمــــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتــــومه ســـاقي
توبه مې شه ستا له ســـاغـــــره لوګی

د جانان غم په ښـــادۍ نــه ورکــــوم
دې عاشورا نه شه اخــــتره لــــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اور اخیستی؟
هلته چې وخـــتو لــــه غـــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي او سیــده
عابده ځان کړه له خیـــبره لــوګـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خــــــپل تصوير وګورم
احساس مې وبوړني پر ذهن مې رڼــــا خـــوره شي

ذرې ذرې پـــلـــوشــــې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــا خــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريـــــزه ښـــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يو نظر کتو يې هسې بې هوشي خــــوره کــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــوره شـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې ليمو کې نظر غـلی ښکاري
ما ته زما د مينې خـــلی ښـــکاري

قدم قدم يې ښکلو مـــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئـــين يـــم
ساده چې وګورې لا ښکلی ښکاري

يوه شيبه چې په کې نه وي جـــانـان
خاورې ايرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـــد کوي
تنده خمار خـــوند کـــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــم
ګل سره خار خـــونـــد کوي

تل په اضطراب کـــــې وي
زړه ناکرار خـــونـــد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التـــفـــات نه زار
ګوره نګار خـــونـــد کوي

تا وي ژوند به وبـــایـــلې
ما وي قیمار خوند کـــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخيل چې مې انـځور نـــه شـــي
ها دې زما د سترګو تـــور نـــه شي

چې تقدس په ليمو پـــور نـــه شـــي
مئينه مينه خو پـــه زور نـــه شـــي

چې مې مزل ستا تر منـــزلـــه رسي
زما قدم دې په بل لـــور نـــه شـــي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځـــې
په کنډوالو کې آرام نور نــــه شـــي

چيرته چې زړونو کې الفت او سيري
هلته کې ژوند په شر و شور نـــه شي

عابده څه چې ترينه کـــډه وکـــړو
په دې وطن کې کلی کور نـــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمـــــکه
بانه مې لګي د ځيګر پــــــه ځمــکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پــــه ځمـکه

اوښکو ثمر به ترينه ځـــــه واخـــلمه
تاسې خو کړی د غـــم کــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــــنه لـري
چې راته خوب راځي اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيـل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځیګر وي غـــلی
لکه لیمو کې چې نـــــظر وي غـــلی

ستا د راتلو په انتـــــظار انتـــــظار
داسې ولاړ یم لکه غـــــر وي غـــلی

خود به منګی دا ستا پـــه سر ماتوي
چې لیونی دې پـــه ګـورد وي غـلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د یتیـــمانـــوخـــو اختــر وي غلی

زما په غم داسې جـــانـــان وي غلی
لکه د بر په غم چې لـــــر وي غـلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصوير مې له نظر نــــه ځي
جانانه ستا ياد مې د څريکو له پرهره نــه ځــــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم ليـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځيګره نــــه ځي

د ګل په غيږه کې اوسيږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مينه ازلي ده چې لـــه لمره نــــه ځي

موږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې د بر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخـــت لـــه ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتيږي، نه د پيغلو جونو منګي
اوس هــغــه شــور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نـــظر اخــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیـګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځیــګر اخــلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکاڼي به پـه ســر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مینه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپــیده دم سرسم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترینه اثـــر اخـــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وریږي
که تجلی د کـــوه طـور وریـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وریږي

د تاک په ونه یې ستا نوم لیکلی
چې د لیمو نه دې انګور وریـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وينو سره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لويه ګناه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا دغرو سرونه مې په وينو سره دي
زه هم قاتل يم او مقتول يمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غـــزل جــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمـــۍ چې پټېدانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمــان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړي په یوه لــحظه څو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـم
ما مې په زړه داسې کــرلی لکه ګــل جــانـــان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هینداره مې هغه ماتوي
د ځان تصویر څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره یو ځای مه راځه
چې مې د ږ بر عمر توبه ماتوي

د دیدن تندې دومره واخیستمه
چې مې په شین سهار روژه ماتوي

د ښکلیو یاد د غلچکیو په څیر
په سپینه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو سترږوو لارو
په کوم حسین پړاو دمه ماتوي؟

مستان یې څښي د مستۍ زور ښیي
د شیخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تــــلــه وتــی
بس تغزل مې له غـــزلــــه وتـی

د ژوند منزل ته بلا لار پـــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لـــــه مــــزله وتی

په کومه لاره بــــه دې لاره څــــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــــګيـــنيو پسې
د زړه بـلـــبل مــــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت يې پر آسمان ځليږي
چې روغ تندی ستــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نيمګړې شوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کېنول
پوه شومه باداره چې اوبه دې راته خړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په ناپاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریمنه پوروړې شوې

موږ د سباوون زېرې ته ټول وجود غوږونه وو
غيږ کې د سحر مو په نصيب د ماښام لړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ موږ ته راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کړې په زور
سترګې مې برندې پاتې شوي د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لښته وکرله
لاس په دعا لکه دهقان يم د باران په تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لورې
شيبه شيبه مې انتظار ده د يزدان په تمه

د نهيلو د جرس کړنګ شي د منزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لويه لار کې د ښاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلي د ږېره په هنر خوري
ليوني يې د درکـــــانې زما سر خوري

په رخسار يې لکـــه پــرخه نه ځاييږم
دا رنګينه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې ځنګه ليونی شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

ځه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
څه چې پاتی دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کـــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستــــانـــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کـــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبــــه نـــه یم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کــــې دی

ځنګه به نن د بوسې سوال وکـــړمـــه
پرونی پور دې لا په سترګو کـــې دی

د دیدن تنده مې نـــن نـــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیګر خــو نه یم
د پیغلو جونو مست ګودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترګې نه غړېږي
ستا په ککیو کې نظر خو نـــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نـــه یم

بې ارادې مې چې بانه رپـــېږي
د چا په لاره کې سفر خو نـــه یم

څه له ټوټکې او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ويـــــښ شــــه
د مينې خوب شه په نظر کې ويـــــښ شــــه

چې د رڼا د قافلې جــــــرس شـــــــي
د سپيده دم په خير سحر کې ويـــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپيلۍ غـــــږوي
دا سې په نيمه شپه په غر کې ويـــــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مــــاتــوي
د سپيلني په خير شرر کې ويـــــښ شه

چې د عمل پــــــــه ډګـــــر وځليږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ويښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا یاد کې دم په دم ښویږي
پر وچه ځمکه مـــې قـــدم ښویږي

د رقیب نوم مې چې غزل کې راشي
خدایږو له ګوتو مې قلم ښـــویږي

نور به کچکول ورځنې نه جوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــویـــږي

ښايي د درد به حوصله نه لـــري
چې له زخمونو مې مرهم ښویږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمـــــه
څو مره اسان په هوا لار تـــــړمـــه

لړ مې د مینې په هوده کې واخـــله
روح مې په بین دې لکه مار تــــړمه

نه دې راځي خو د راتلو پــــه تمه
غوټې په زړه د انـــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زیارتـــو شي پوره
زه به دسمال په هــــر مینار تړمه

له زخمي اوښکو نه امیل جوړوم
پــه جنتي غـــاړه زنـــار تړمه

عــابــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پـــه ســـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصوير په هــــــره لاره گــرځي
پسې زمـــــا د زړه هيــــنداره گــرځي

شپــــه کې د خيال په ترون ستا په لټون
راسره ستوري تــــر سهار گـــــرځـــي

هوده د مينې پرې اثـــــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړگي وټـــکـــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گــــــرځـــي؟

د کوم حسين نوم يې پر دړ لـــيـکلی
کاروان * چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگرى پيرمحمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستـــړی ستـــــړی یم
مینې کې دې هسې اوبـــــــو وړی یــم
مه مې غورځوه د غـــــورځیـــدو نه یم
ومې کړه شــــین به شــــــمه زړی یم
مینه غواړم. زړه غواړم له ښکلـــیـــو نه
سوال یمه لا هغـــــسې نیمـــګړی یم
مه ویریږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نـــــه لـــــرم، مار نه یمه، پړی یم
مـــــا باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مــــې د ژونـــدون پر اوږو مړی یم
سیوری مې پر ســـر د پسرلي * ګرځي
شکر د وږمو د بـــــهیــــــر غـــړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی او افغان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تـــــوده څمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښـــوره څـــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګــــــي مـــــه ږده
یبلې پښې ځوک کله ږدي په سره څمکه

پرېږده چې دا وچې شونډې کیــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده څمـــــــکه

څنګه به یې کړ ښیرازه کـــــیږي نه !
موږه اوبه کړې په خــولـه څــــمکه

تا ته به خوږه نشه د میــــــنې شــــم
بنګ یمه پخیږیم په ترخه څــــمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وا یسته سحر و یـــــریـــږم
چې له مغرب را خیژي لمر و یــــریــږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګــــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر و یـــریـــږم

پام چې د نه راتلو یې و نه وا یـــــې !
ریباره زه له دې خبر و یــــــریــــږم

لکه شبنم د ګل په پــــاڼـــه پــاڼه
زه د تودو خې له اثــــــر و یــــریــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چیړئ
چیرته ناسور نه شي پرهر و یریـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانــــه زنـده ګـــي ده
په مینه مینه وګوره جانانه زنـــــده ګـــي ده

چې تا مینه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنـــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانـــانـه راوريــږه
په دښته د ګلونو له بارانـــــه زنـــده ګي ده

حسين پړاو دې مخکی دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د يار په کلي شه کاروان زنـــده ګـــي ده

لمر غيږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نڅـــيږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاخي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاخي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نـــاخي
د زورور ډول ته کمزوري ناخـــــي

د جانان یاد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاخي

دتخیل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځیر چې د ور ښوري ناخي

د مینې باد په مازیـــــګر راوله
په مازیګر د چنار سیوري ناخي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د زړه پر للمه به مې وتـــــو کیـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تـــــیروم

له پرښتو سره مـــــې کـــــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شـــــوله
یمه روان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

چې تخیل مې د غزل رنګـــــین شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تیروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندې مرمه خو روږه ســـاتـــمه
په خم کې لامبمه توبه ســـاتـــمه

یو لاس کې توره بل کې نیـــسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ســـاتـــمه

په زړه کې لولم سیپارې د مـــینې
په تاخ کې بنده خلاصه ســـاتـــمه

چیرته په غم باندې هم نه ښـــخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ســـاتـــمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښـــته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګنډمه
د نظر څار به ستا د کلي په لار وګنډمه

چې زمانه پرې ګواهي زموږ د مینې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وګنډمه

څومره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي یو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګنډمه

سل کاله کیږي یو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لړاو بر د غرونو پرهار وګنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و ســـــامـــــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـــانـــــــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونـــــه یـــوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمــــان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کـــې نغښتی
چې مهار د غزلونــــــو کـــاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خـــــبر یــــې؟
چې تور زړي درته ګوري ایـــمان راوړي

د شهیدو ګلــغـــوټــــیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څو مره ښه نازونه شو یـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

یا د کلي خلکو واورئ مړ مـــــې کړئ
مینه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې میلمه که د اجل شـــــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیګر نه لري ګودر نـــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه یې سحر نــــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خـــوړلې
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیـــــښـــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نــــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح یوه نغمه وه چې راتــــــله
که ستا د نرګسي ګیسو وږمه چې راتــــــله

حرم کې مې د زړه چې یو صنم دیره کیــــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتــــــله

غبار د تصور له آیینې مې چـــې صفـــا شو
د باد په څیر زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مینې زمزمـــه وه چې راتله

تعبیر یې د سندرو د مغان لـــه پیره غواړم
بیګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتـــــه لاره راځــــي
هره بلا مو چې تـــــر ښـــــاره راځــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخـــمـــونـــه
ښکلي له څه رنګین بـــــهاره راځــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــونـــدلو
چې ورک تصویر ته مې هینداره راځي

د روح سرود مې ورته بین غـــــږوي
د سینې دښتې ته مې ماره راځـــــي

د زړه له شوره لا وتــلی نـــه یـــم
د مینې غږ له دې بـــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مـــــړه کیـــږي
لږ یې لاس ونیسئ ډیوه رپي رڼا مـــــړه کیـــــږي

هوا ګیر زړه مې داسې ولې د نظر پــــه ګـــاټـــــو
لکه ویشتلې مرغۍ ځرخي په هـــوا مـــــړه کیږي

راته یو چا له میکدې نه د تـــــوبــــــې وویـــل
ما ویل نه، نه رنګینه غوندې ګـــناه مـــړه کیـــږي

له خاورو پورته شه ملالې پیغلې چـــیغـــــه وکړه
میوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کیږي

خدایه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــته اخــلې؟
لا مې آمین په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کــــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــر نیـــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــر نیـــسم

دې ماښامونو راته هیڅ را نـــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــسم

بیګا مې ټوله شپه منـــــتر ویـــلی
څوک په هوده کې د نـــظر نیـسم

چا رانه زړه لکه د غــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د میـــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغـــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بين غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې لاره لټوم

د باد په څير چې ښکته پورته گرځم لالهانده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لټوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريڅو کې راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر گرځي خو چې زه پسې گرځېږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګريوان ته داسې اچوي نظر لاســــونـه
لکه د وريځو لمن وخيري د لمر لاســـــونـه

زه به يې هم د امتيانو صف کې ودريــــــږم
که مې پر سر تير کړي د مينې پيغمبر لاسونه

خدايه د نور باران شيـــبه شيـــبه راووروه
بدرنګې شپې پر مرۍ ايښې د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تاته نـــه لګيږي
ته چې ښيرو ته غځوې هر مازيــګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وينو د غچ زيـري کيږي
د هر دريم سړي په وينو سره اکـــثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیمو نه چـــې بهر شولې نظره چـــیرتـــه ځـې؟
له غـــــرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځې؟

ځـــه رخه دې مئینو سره کیږي او کـــه ځـــنګه
ماښام ته چې نیږدې شوې مازیګره چیرتـــه ځې؟

د زړه پر للمه دښته مې یو ځوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مروره چـــیرتـــه ځـــې؟

ځه ښه وو چـــې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شـــه زوروره چـــیرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار تـــــه راغلې
لږوار وکړه د امن پیغمبره چـــیرتــه ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلې کــــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــندې کــرښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــا
کاږي چې پر ځمکه ليونې کـــــرښـې

زړه کې زما لارې تــــيروي ګـلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کرښـې

پاڼه مې د ژوند پخپله تـــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلې کــــــرښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم پــــه هــــــره ورځ
پوښتنه خو د ګل کوي شـــــــبنم پـــــه هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحــالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم پـــــــه هــره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورتـــه ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم پــه هـــــــره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر مو ږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هـــره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکلیو اننګوته مې نظر غځوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لوبه ګټلې
د مینې پیغمبر د چا په سر غځوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده له کوره
په ناز په کرشمه لکه خنجر غځوي لاس

د چا د ګریوان تار تار یې په ګوتو کې نیولی
دا شوخې شیوه ګرې خو اکثر غځوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وایي چې اختر کې مرور غځوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پــــرهـــار راواړوه

ښکلې دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مـــــدار راواړوه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســونه نه ځم
په لپو لپو ستـــــرګــــو کې خمار راواړوه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلې پــرې وار راواړوه

چې غرږ د ستار نه خیژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانــګه د چـــنار راواړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخسار وزنګوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هار وزنګوه

یو څو رانه جامونه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مې خمار وزنګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشه
حسین سهار د کلي په چنار وزنګوه

جانانه هنګامه د میني ورځ په ورځ سړیږي
یو سر خو چیرته نن سبا په دار وزنګوه

موسکا دې سندریزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ستار وزنګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښایست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــلی شـــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغــــــواړم
دی راته غوسه شي وایي، غـــلی شه !

ما د خپل بهیر ســــره ملګری کـــړه
وخته ! لږ خو ماته پـــــښه نیولی شه

زړکې یې لمنو تــــه راغـــلي دي
بازه د وطن غرونو کــــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښاره وځي
د لیونو په ورکه لاره وځي

نغمې د مینې له ستار وځي
که د درد څړیکه له پرهاره وځي
دلته د مینې لیوني او سیږي
دلته هر ستوری له مداره وځي
له چا نه ښکلی جانان مخ اړوي؟
که د پاړو له هودې ماره وځي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هینداره وځي

موږه د مینې دنیا هم ولیده
د کار سړي په کې له کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یاد یږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به ګرځیدم، ګرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چا له ویرې
لکه د پاڼې رپیدم، رپیدم
چې یېلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیګر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګیر یم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیینه کې کتل
راته کیسې د ماشومتوب یادیدې

زه به په چیغو چیغو کورته راغلم
مورجانې زه به ستا و لورته راغلم

زما به سترګې وې له خاوره ډکې
هم به مې سر و له ګردونو نه ډک

تا به نارې کړې چې قربان دې شمه
بیا دې له چا پره شوخي کړې ده

تا به د خپل پوړني پیښکي باندې
زما له سترګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول ګردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپـــورې تـــا وکړلې

چې مخ او سر به دې را ومیــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکارېدې

تا به مې سترګې راته تورې کـــړلې

* * *

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښویږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زویه لوګې دې شمه ودې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پرېږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــوږ د خــــوارو کلی وي چې
ګلونــــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به موږ ته څنـــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــو نه
تا ته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــانـــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تــــه رانـــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــفـــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالې نـــه لــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــمــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کــــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تــــیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قــــند تــــیروو

* * *

څنګه ژر مې د آرمان قاتــــل جـــــوړیـــــږي
محتسبه لا مــــې هـــغـــــسې ځـــوانـي ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښـــاریــــه کــې
هر څه ګران دي د ســـرونــــو ارزانــــي ده

* * *

پر سپین رخـــــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مــــاښــــام ولـــګي
د تن رګونه مې مــــوســـکي موســـکي شي
غږ چې په غــــوږ زما د جــــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وخــــانــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

د انتظار په تــــريـــخ نـــظر کې مې لا
د اميدونو څه خـــوارہ پـــــاتـــې دي
وخته رفتار کــــې دي کـــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتــــې دي

لو
دی
د
لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدایزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې داسې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول وو ایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار " بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بیل کړای شي.
خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او ډېرځله یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.
زما پر اند دغسې خوندورهځانګړنه د غزل لیکنې په همدې او سمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د ځو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم رارسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب داسې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارايي لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فني تلازماتو رغونه پيليږي، چې د شعر قافيوينوښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو ، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف اراييه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلی او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لړو شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ویې زغمي او په وجود کې یې په احساس بدله شي، بیا نو دغه احساس په خورا طبیعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شریک شي ، شاعرانه صمیمیت هم له همدې صداقت څخه سرچینه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زیږونې به یې خورا صمیمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې یو صمیمي شاعر دی. د عابد غزلې مو ډېرې یادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بریالیتوب نښې راڅرګندې کړي "وروستۍ ټپه" یو ښکلی تصویري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثیل کې بریالی دی او په ډېره ځیرنه هېڅ هر شعري انځور بشپړ ارایه کوي. ژبه یې هم خوږه ده د "هائیکو" ګانو په هکله څه نه واسم ویلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه یم، خو څلورومه هائیکو:
اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې....
د یوې ښکلې ګناه ظریف او سمبولیک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهیر" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مینې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر څخه په شعر د شعر د لوستلو هيله شوې ده، ځنې د اسې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.
د عابد په غزلو کې يوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمير شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکيبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ويلای شو، چې هره مقطع بيل خوند او بيل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پيښنه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پيدا کوي دا حو بيلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو ميرې وويل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه
يا
سپينې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" يو ورځ به دې وزر ماتوم
او يا هم دا
بيله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښايستو کي شان کوتره شي
يا
زرکې وزرماتې دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " يې په هوا نيولې لار ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وينو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بيلا بيلو هنري موقعيتونو کې ځای ټاکي. له ځينو ټاکليو اشياوو سره شاعر ذهنی اړيکي له همدا سې بيلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بيخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهير کې ښاغلی باز محمد عابد د غزليزې شاعرۍ ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صميميت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې دا سې يو ښايسته ترکيب جوړوي، چې د لوستونکي په ارواکې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وايم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخيله باز همدا سې د هنر پر ښايستوکو کوترو مين لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهيو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور ليوال

د سلواغې ۱۶ مه ۱۳۷۸

پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځـــــي
داسې مې زړه له ارادې نـــــــه وځي

لمر د زرينو وړانـــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تـــــياري نـــــه وځي

ورسره ستا د نامه تـــــوري ځغلي
هراسويلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښـــکلي په لټه پسې
يو لــــيونـــی له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځـي
پېښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کـــړمه
داسې یې غمونو ځان ته خپل کـــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میـــــــنې ده
زه به یې د اوښکو پــه نـــم ګل کړمه

بیا مې په یو ښکــــــــلې نظر پریوتو
بیا ځکه خبرې پــــه غــــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غــــاړې ووتو
اور به د رقیب پـــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تــــــه د زړکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نــــــه شي
د زړه پرهر به مې راټــــول نـــه شي

چیرته یو نیم وي په کې سر ووهـــي
د بیابان هر بوټی غاټول نــــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پریوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مینه مې څه حد نه لـــــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولــــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلوکو پر سینه لونګ خبرې کـــــوي

اوس به د چا د خیال تصویر په کې ذرې ذرې شي
د زړه هینداري ته مې ځوک د جنـګ خبرې کوي

یارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمایلې د راوړو ملنګ خـــــــبرې کوي

د ژوند تیارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــیونی
د ډیوې څنګ ته یو شهید پتنګ خبرې کـوي

زړه مې نری شي غریو مې ونیسي له حاله وځم
چیرته مین چې د بنګړو د شرنګ خبرې کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينو سترګو تاب زمـــــا خـــوښيږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خـــوښـــيږي

چې تنها کې مې د زړه نغـــــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښيږي

ستا يوه يوه خبره يو حـــــديـــــث شي
ستا د سرو شونډو کتـــاب زما خوښيږي

چې د مينې د يادونو هـــــديـــــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښــــيږي

ژونده تاکې د جانان له ميــــــنې پرته
په ايمان کې دې بل باب زما خوښيږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه را واخله، ورته ستوري په ګــډا کړه
مرورې دي سندرې، لږ يې توري را پــــخـــــلا کړه

په نظر را باندې وڅښه، د ښکـــــــلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــته، د ارمـــــــان زړي کرمه
د باران په شان وريږه، چيرته شـــــنه مــې تمنا کړه

تخيل کې جوړومه، ستا د ميـــنې د ښکـــــلا بُت
بُتکده د خيال حرم کړه، لږ خو ما د ځـــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست يې "بازه" وزرونـــه دې خواره کړه
د کوترو سيل تيريږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

دا سې ښکاريږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ډله رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه دا سې په چل او په هنر بدليږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مـــــاتـــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځـــــه
یو ځو تڼاکې د ځیګر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــږي
په فرهادي تیشه به سر مـــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو په انتظار ليوني
راشه که يې ګورې د ديدار ليوني

ستا د پاکې مينې اناالحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره په دار ليوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډېوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُمار ليوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکلو نظارې کوې
ګډ چې شي د صدر په بازار ليوني

زرکې وزرماتې دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار ليوني

پېښور، صدر ۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــــحالـــي يوه زره نه لري
په ځمکه سيوری پـــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چـــــاره نـــــه لري

موږه د داسې بد نصيـــــبه قبـــــيلې وګړي
زموږه مړي ګډ ښخيږي هـــــديـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيـــــږي
زموږ جومات يې شهيد کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نـــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغـــلره شـــي
زړه ته چې راکوزه شي ســــندره شـي

زه ورته وسله د خودۍ کيـــږدمـــه
مينه په ما خــــومــــره زوروره شي

نازلري، نـــيازلري، انــــدازلري
خپل مين چې وګـــــوري اوتره شي

خومره چې په کــــم نظر کتل کوي
هومره به يې حسن لـــه نظره شي

بيله چې د زانــــو له کـــــتاره شي
"باز" ته ښايستوکي شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشيب څه په فـــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــه ناز روان دی

په کوم پړاو بــــه چـــاته ځان وسپړي
راسره ســــم د ميــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بـــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انداز روان دی

چيرته به خپل مرام ته ورســــيږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ماز دیــــــــگر راغی
خدایه څه تندر په گـــــــودر راغی

د بورو شور په هدیره کـــــې و جوړ
چاته راته ویلې چې اخــــــتر راغی

زما د قتل اراده یـــــــې کـــړې
جانان د لیچو په خـــــنجـــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پــــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لـــــمر راغی

د خیال وزر مې ستا په مینه خور شو
سروش د شعر مــــــې پـه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګل واخلي
تصور مې رنګیني د غزل واخلي

د دیدن تنده کې هومره ټکنی کړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جل واخلي

په اسانه به یې خلاص نه کړې جانانه
که د مینې تار مو یو ځلې ول واخلي

ښاماران یې چې په ښانګو مستي وکړي
له ترخو نه خواږه څنګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شپه به وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــى دى
هم مې له ليمو نـــــه نظـــــر وتى دى

واړه ارمانونه به مـــــې ووژنـــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتـــــى دى

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وى چيرته نه ځي بهر وتـــــى دى

هغه دنګ چنار کلي کې نه شته دى
غشى تر سينې د نښـــــتر وتى دى

"بازه" پسې والوزه وار مـــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــى دى
۱۹۹۸/۴/۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه يې لېږدي، د مستيو وچکالي ده
د شاعر د خيال لمنه، له سندرو نه خالي ده

بيا يې غېږه کې رانه وړل، د رامبيل چامبيل ګلونه
سږ کال هم په موږه خوارو، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل ميله ده، د بارودو په وطن کې
له شهيدو ګلغوټيو غېږه ډکه د مالي ده

دمه ځای يې زړه کې نه شته، د کاروان د لارويو
په خنجر د ليچو راغله، نن حسينه جلالي ده

٦/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له ميني زړه لرم
شکر دی هر څه لرم

بدو ته يې بد وايم
ښه يې په ليمه لرم
زه د جانان غم سره
تل د زړه خواله لرم
خټه مې له عشقه ده
اور لرم، اوبه لرم
ويښ وخت څه په منډه ځي
زه چې بخت اوده لرم
مه ! وزر مې مه تړه
"باز" يم الواته لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه مې داسې په دايــــره کـــې واخلي
لکه بين مار چې مار هــــوده کـې واخلي

د مازديګر وعدې تـــــه نـــــه رسيږي
د ديدن تنده مې غـــرمـــه کـــې واخلي
ښکلي ګناه ته مې رابـــولـــي ســـاقـــي
رانه توبه په ميــــکده کــــې واخلي
د عزرائـــــل به دا احـــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخــــلي
زما په زړه داســــې قبـــضه واچـــوه
لکه ښامار چې لال ولجــــه کې واخلي

سترګې يې سرې شي په چا خيال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کـــې واخلي

١/٥/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر ګـــــرځـــــي
ښکلي چې ګورم په ما ســــر ګـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــــه لاره کــــړي
په سپين سترګی په کې اکثر ګـــرځي

يارانو ځمه لاس نيوی تــــرې کـــوم
چيرته د ميــــــنې پيغمــــبر ګرځي

د مخ رڼا يې دنـــــيا ونـــــيولــــه
يو څوک په څير لکه د لمـــرګـــرځي

خدايزده چې زرکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غـــــر ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ یې راوینښ کړه دې ویده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــریوان ته لاس واچوه

راته د سپینو سپــــــینو ستورو امیلونه راوړه
د کائیناتو دې خــــواره جهان ته لاس واچوه

ترینه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غڅ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقیب له زړه نه سوی سوی دود وخیژي
"عابده" دا ځل دې خوارږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یـــــو نــــظرخـــو رنـــدانه راواړوه
لــــرې تـــــیره زمــــــانـــــه راواړوه

درنګ ساعت له به ډیوه په مړه کیدو شي
هله ژرشــــه پــــروانــــــه راواړوه

د تندي له اییني نــــــه ګـــوري زلفي
په رخسار دانـــــه وانــــــه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کـــــــې مې دیره شه
دا حرم په بتـــــخانـــــــه راواړوه

بازه اوس دي غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افســـــانــــه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ساز و ، يو سرور و ، يو نغمه وه تيــــــريـــــــده
په سيمه مې د روح د چا وربمه وه تـــــيريـــــــده

هيڅ حد يې د ښکلا تاکلی نـــــه شمــــــه يـارانو
د سيند په څير روانه وه څــــــپه وه تيـــــريـــــده

يو څوک مې تصور کې جـــــــوړولـــــــه ورانوله
په ما د ليونتوب يــــــــوه دوره وه تـــــيريـــــده

ها ستوري به يې ياد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــــيو ډکـــــــه شــــــپه وه تيريده

يو شرنګ مې د پاوليو په غــــــوږونو کې نخيږي
په خيال کې مې تر څنګه چې هغـــــــه وه تـــيريده

۲۸/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينې لاروی يمه صنم ته مـــــې وربـــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خـــو يـــارانو
چې چيرته مينه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بـــه ځـــه اثر وي
چې هر سهار د ميا او ملا دم ته مـــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
يو ښکلی ترنم شي زير او بم ته مې وربـــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونـــيو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

ليمو کې يې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی يمه چيلم ته مې وربـــولي

٢٦/٦/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وایمه د ځان په خیر مې خوښ یې
جانانه په والله چې د ایمان په خیر مې خوښ یې

د مخ فضا دې ټوله سندریزه غوندې ښکاري
د سپینو رڼو ستورو د آسمان په خیر مې خوښ یې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په لیمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خیر مې خوښ یې

"سالکه" آشنا څنګه رانه لیرې، لیرې ګرځې؟*
"نثار" زما یاره د "کاروان" په خیر مې خوښ یې

د ښکلیو په خیر ښکلی یې غزله د "پسرلي"*
د مینې د کیسې او د رومان په خیر مې خوښ یې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران یاران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځيني قلنګ غــــوا ړي
يوه خولګۍ درنه ملنګ غــــوا ړي

ستا د کوڅې له رقيبانـــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غــــوا ړي

څو مره ساده ده کليوالــــه ميــنه
د هار پر ځای رانه لونــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څــيزه کيږي
يو رانه تا غواړي بل بــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مــينه وکړه
"بازه "کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یـــــمه د شپــــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلې هغه لاره رانـــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابــــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یــــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانـــــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په نظر کې راشین شوی دی
درد مې په پرهر کې راشین شوی دی

ډېر به د ارمان ګلونه ونیسي
زړه مې په ګودر کې راشین شوی دی

رام به نه شي کله کې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشین شوی دی

ښنبې د "حمزه" د تخیل لري
شعر که په "خیبر" کې راشین شوی دی

بیا به په پنجو کې زرکه ونیسي
ښکار د "باز" وزر کې راشین شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــریـــــوتـم
خدا یږو له غر پــــریــــوتم

ته په وعده را نـــــه غـلې
زیږ ما زدیګر پریــــوتــــم

زه د سپیلني پـــــه خـیر
واخ، په شرر پریــــوتــــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پریـــــــوتم

ښه مې زړه پرې یخ کړلو
"باز" په کوتر پـــــریوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــه منده
يو څو ليوني ستوري له مداره ځي پـــــه منده

پرون مې تلوسه د نن په تمه زيـــــاتـــــيده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پــــه منده

يو چا په ميکده کې وچې شــــونډې شپه رڼه کړه
يو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منده

هغه د يو ديدار په خاطر سر تلي کې اخـــــلي
چې ژوند يې مينه مينه وي تر داره ځي په مــنده

زما د زړه له خُم نه يې يوه څکه ونـــــــه کــړه
په ناز په کرشمه رانه ميخواره ځي په مـــــنده

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو ګيډۍ دُعا به د آمين په مـــــزي وتــــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مـــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کور کي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو څو په کې حسين په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کـــړم
ښکلی غوندې شک به د يقين په مزي وتـــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې دروا چــــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتـــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتـــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټول کړم
چې کور ته لاړ شم په سینه باندې واړه راټول کړم

په تصور کې زه ماښوم شم په کوڅو کې ګرځم
سکنې ماښام وي چې خوږلن له تناره راټول کړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونو ګرځم
کله ښایست له ټول جهانه په لیمه راټول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونیسه سود به مې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کړم
خدایزده چې څه توپان په سترګو کې جانان راوړي
چې راته وګورې بې واکه مې بانه راټول کړم

ستا د ښایست د اسمانځکو په لور نیت مې کړی
باز یم وزرونو کې به دوه ستورې رانه راټول کړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســــــترګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستــــــرګې

راځئ چې د یو بل سترګو کې ټول سره راټــول شو
ز موږه له خوارانو چې نړۍ اړوي ســـــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدا یږو پـــــوهیدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســــترګــې

د برکلي د شپون رمې هوښیارې راته ښـــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپین وزرې ور ســـــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــــرم را نـــغی
زړه ته مې څوک ښکــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کـــــې ګلان شيندل
هغه خو زمونږه پــــه چــــم رانـــغی

تل د سپينو ليچو په خنجر رائــــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانــــغـــی

ځم چې د ګلونو موسم غــــــلا کړمه
مونږ باندې يو کال چيرته سم رانغی

ته يې چې ښکالو ته غوږ نيولی وې
"بازه" هغه زړکه قــــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار یې سترګو کــــې غړیږي
خپل وار ته یې وار نه کیږي یو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پــــــخه وي
فراز و نشیب نه ګوري بس ګام اخلي او ځــــي

یو درد د چا دمینې مې پرهر ته لاره کــــــړې
یو یاد یې جانانه همیش سلام اخلي او ځــــي

د کوم یو وږي "باز" نظر په کلي لګــــیدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځــــي

۵/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لیونو کې دې راغلی نــــــه یـــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــه یـــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــه یـــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نـــــه یم

اوس نه چنار او نه سنځلې شــــته دی
اوس د هغې یادونو کلی نـــــه یم

د یو ورور پښه مې جنګ کې وبایلله
خو له سنګره تښتیدلـــــی نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصورو چې ترخنــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنـــــګه وه راغــــــلې

په تورو تورو سترګو یې قلنګ راځنې واخیست
چې کور ته مې د زړه یو ملنګه وه راغـــــــــلې

د خپل مین ټپونه یې ګنډل په تار د ځــــــــنو
هغه پښتنه پیغله چې له جنګه وه راغـــــــــلې

سندرې یې له لپو نه شیـــــندلې لیــــــونۍ وه
بیګا راته په خوب کې شوخـــــه شنګه وه راغلې

د ږدن پر ځای د بنګ دانې خــــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنــــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــــوره

ژوند په کـــــې راونغاړه
مړه لـــــړ راته وګـــــوره

بس درنه یو خوله غواړم
څه؟ لـــــړ راتـــه وګوره

ګل په اننـــــګو وړمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر په سپین اسلام راواړوه
لږدي په رخسار د زلفو لام راواړوه

پام کوه آشنا چې پښه نیولی په کې نه شې
مینه خو سرحد نه لري گام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپله اهدا کړمه
خدایه د شاعر حسن خو پام راواړوه

پریږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده ماتومه ساقي جام راواړوه

٦/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــــابـــه راوتله
د مينې ولوله مې له شــــبابـــــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولــــــي؟
بيګا شپه چې ورږمه يې له شرابــــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زيـاتـــيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابــــــه راوتـــله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نــــن له کـــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــــې حــجابه راوتله

۱۴/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تودو وخورم
څه د چا مينه کې نشو وخورم

هسې له وخت نه گيله څه له کوم
خپلو يارانو په پردو وخورم

وطنه ستا له غيرې ليرې، ليرې
د پرديسيو ورځو شپو وخورم

هغه خدا ايي سلام هم نه راکوي
زه يې غمونو انديښنو وخورم

خپلې خورينگي ته کوترې ويل
زه د "باز" دوه وو سترگو سرو وخورم

٨/٧/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونـــــغاړه
درد يمه پرهر کې مې راونـــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکليه ! نظر کــــې مــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپين سحر کې مـې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مـــــينه ويل
"بازه" په وزر کې مې راونـــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څــــــــنګه ځـــې؟
کيسه زموږ د مينې چې ښکاره شوه څــــنګه ځې؟

تصوير دې په کې وځړوه، ياد خو به دې ســــــاتـي
رڼه مې د زړګي چې آيينه شوه څـــــــنګه ځــــې؟

هن ! وا خله لږ سرور خو په ليمو رانه يــــــوســـــه
ژوندون مې درته ويړه ميکده شوه څـــــنګه ځې؟

سهار و، ماز ديګر شو اوس ماښام په تيريدو دی
ايسار شه د چا ياده نوره شپه شوه څـــــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپينې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په میو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نـــمانځي

بیا د غزل ملکې، ګـــــیډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنایت، کوم یو ملـــــنګ نمانځي

بیا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســـیل ووتې
سپینه سینه به د چا په تور لونـــګ نـــمانځي

ډیوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډیـــــوه شـي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بیا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمـــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خـــوره ده
سندره چې زما د تخیل په تــــــال ســـپره ده

نظر مې ښکلا وزیږوي کوم لور ته چــــــې ګــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستــــــرګو کې دیره ده

چې تا په ګلورین نظر یـــــــو واري ورکـــــتلي
جانانه د زړه سیمه مې اوس ټوله ګـــلــــــدره ده

یو څوک راغلل ژوندون یې د مرګي نیـزه کې یوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هـــــدیـــــره ده

د روغې څه خبره به یې باز ســـــره وي شــــوي
کوتره چې په شین سهار د بام په ســـــر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه دې پر په اســـــانــــه راتـــــه وګوره
لږ خو په ما ګرانـــــه راتـــــه وګـــوره

زه مې نظر ستا په ښکلا ویـــــنځـــــمه
ته او خدای جـــانـــــانـــــه راته وګوره

یاده به وي تاته پـــــرونـــــــۍ وعده
نن نه شې پښـــــیمانـــــه راتـــه وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای او ښـــــبه کـــــــاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدایږو رســـــیده ګران دي
لمر غوندې روانه راتـــــه وګـــــــوره

۱۶/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوڅې ور وینځلی
لکه باران چې بیګا ټوله شپه وي لمر ویـــــنځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې څرګونـــــه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلي مخ نظر ویــنځلی

په لاهوتي سندرو نیت ترم د مینې پـــــه نـــوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کـــــوثــــــر وینځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګـــــــودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي مازدیـــــګر ویـنځلی

د بوډۍ ټال یې په وزرونو کې یو شــپول جوړوي
"بازه" د سپینې غرې په واوره یې کوتر وینځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي مازدیګره هیڅ مزه نـــه شــته دی

په یو ساعت کې په یو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدایږو د دې ښکلو اندازه نه شـــته دی

څنګه ایسار شمه یارانو په دې چم کې څــــه دي
دا وخت به څرنګه تیریږي چې هغه نه شـــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کیه ســــندره کــړمه
چې مې په شونډو ستا د مینې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شیبې وې دیوالونه سره غاړې وتــــــل
لارې مو ورکې دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګیال په مړینه

غر او آس

یو غر راونړیده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته یې لاس غځیده
لکه د طور په څیر ذره ذره شو
****
یو آس له پښو ولویده
هغه سپین آس
چې په یو ګام کې به تر لیرې، لیرې ورسیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلي
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د يادونو ځلی
د يو شهيد آرمان په څير ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به ياد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مريو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هينداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري يو، يو وکړل
ما ويل چې ته کله کجل پوري کړې
نو په ليمو کې به دې وغړيږم
او که هينداري کې تصوير ته ګورې
ستا له تصوير نه به راوټوکيږم
داسې به تا سره د مينې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هير دي
چې په بې نيازه غړ دې وويلې
راشه آيينه رانجه دې واخله
نه دې ياري کړم نه دې ښبې ګرځومه

څو درې مسريزې

راځه چې نن خو پټپټانی وکړو
چيرته يو ښکلی ماشومتوب پيدا کړو
چې څه خو مينې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځواني زه خو دې هير شوی نه يم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋❋❋

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

❋❋❋

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لړ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څړیکې په څیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

❋❋❋

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وايه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وايه چې نه به ګورم
زه به ور ګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپیښه وکړه

ته مې په خوب لیدلې

ته مې په خوب لیدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپینو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپینو ستورو
ته مې په خوب لیدلې
لکه زیړی مازیګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کاییناتو ښکلا وشیندي په منډه تیر شي
ته مې په خوب لیدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شیندي
ته مې په خوب لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپینې لیچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تیکې ته توره تیره کاندي
ته مې په خوب لیدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې و هڅوې
ته مې په خوب لیدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښښنې په نوم څه نه پیژنِې
د ماشومانو خویندو ورونو په څیر لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې ورېښمین لاس دې
د بیالیدو په امید
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ویښ شوم
بیا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک ګورمه چېرته به وي د نـــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدا یږو غـــــنمرنګه ستا په څیر

د چا ښکلې په لــــته پــــسې وتی یم له کوره
کوڅه پـــه کـــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مینه کې یې پوخ کړم
پر سپینه سینه زانګمه لونګه ســـــتا په څیر

یو ته یې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې یوړو ؟
کــه بله به پیدا شې شوخه شنګه ستا پـــه څیر

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پیدا شي
کـــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړې نه ښکارېږي
او د خوږ غاړو کې ربدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخېژي
وا یې روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وڅښې اوبه
هغه "بزرگه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زمونږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بېرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد پرې
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۲۰۰۰/۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نيولی غــــل دی

بيا يې ګونځې په تندي کې غځــــېدلي
بيا چې ښکلی راته نه ګوري څـه چل دی

خېر دی لاړه به شي، لږه سا خـــو واخله
د تلوار دې لا تازه پــــــرونـی پل دی

بس دعا کوه لونــــګ چې راپاخه شي
د ځونډيو جوړلــــــو مې تـــــکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخيستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غـــــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
د بر مین زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پیدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګریوان راته د سپینو اوښکو بند وتړي

یو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدایه را نه ولې
چې د عابد نه تخیل وتړي انډ وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیدونو سپین سحر جانانه
سکنی ماښام درته یاد پړي که نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مرور جانانه
سکنې ماښام درته یادیږي که نه؟

له خپله ځانه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب خومره ښایسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هوا ګرځېدو
د زلمیتوب څومره ښایسته دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثر جانانه
هغه اکرام درته یادیږي که نه؟

اوس هم ځوانان د خوړ په غاړو کې ټولیږي که نه
زموږ د کلي مازیګر څنګه دی؟
د چتو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادېږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادېږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په خیر په فال نه نیسي
چې ستا دماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادېږي که نه؟

۱۶ /٦ /۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايډيال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شيندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا يې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښيار سړي رښتيا ويلي
چې په مالګينو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کيږي
چې زه د اوښکو د څڅوبي پر ځای
د خيال مويک راواخلم
انځورومه د چا ښکلې تصوير
وختونه اوړي او زما د تخيل غيږې ته
خپله ځولۍ کې تصويرونه راوړي
د چا ښايست له ټول رنګونه راوړي
زه تصويرونو ته په ځير ګورم
ښه په دقت ښه په تدبير ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شـــــي سندرې زېږوي
دا ښکلې خو خبرو نـــــــه خـــبرې زيـــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پـــــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحر ګــــرې زيــــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بـــــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مـــــرغـــلرې زيـــږوي

نښتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانړې او ګـــــرګــرې زيــــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بـــنړې وړي
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سـين پـه غـاړه
څپه چې ورته پښو ته پريوته د سين پـه غـاړه

د سپينې خولې په طمعه يمه چا ښکلې سـاتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سيـن پـه غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کـې پـخـه ده
سحر او مازيګر يې وي وږمه د سين پـه غاړه

د سين د غاړې خلک يو په ژبه يې پـوهـيږو
د زوږ د ترنم يې وي نغمه د سين پـه غـاړه

د مينې يو غمزه مـې ارادې کـاندي بدلې
اکثر چې رانـه مـاته شي توبه د سين په غاړه

جانان په تصـور کې راته ورو په غوږ کې ويلې
راځه بازه چې جوړه کړو يو شپه د سين په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتظاره به راووځم
لیونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښایست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وڅښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مینې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مینه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څړیکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه یم چې چا ځـرنــــګه نظر کــــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مینې کـر کــــړی دی

اوس خو د بنګو سره یو ځای لونګ هــــم دودوم
د چا د غاړې لونګین په ما اثـــــر کـــــړی دی

ستا د کوڅې له رقیبانو مې لیمه نــــه ســـوزي
ما همیشه شکایت ستا له پورې ور کــــړی دی

اوس په کې جونې نه ټولیږي څپې ساندې وایي
خو ما سلام د رنګ ګودر هر مازیـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پیدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېـــــړانــــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلـــې
ما خو ستا خبرو نه اشـــــنا خـــبرې زده کـــړلې

څه مې له بې وره ميکدې، څـــه لـــــه رندانو نه
څه مې د پيالو له جنګېدا خـــبرې زده کـــړلـــې

اوس به مې په زړه باندې يوه خبره نه پـــرېـــږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلميتوب مې د صوفيانو په حلقه کې و
هلته مې د پير نه د فـنا خـــــبرې زده کـــړلـــې

چا ته چې مې نيکه مـــشوره لـــه زړه نه ورکړله
هغه راته ويلې بازه ! تا خـــبرې زده کـــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســــره یــــو ځـــای

که څه هم څه موده وشوه لـــه یـــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکـــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یــــو ځـــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نیولم
ویل یې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به لیدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ویل
عجیبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بیا به مې پلار ته ویل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چیرته چکر ووهم
خو راته پلار به ویل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ویل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسیزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا ياران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاريږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچې مې ياد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خيرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نيټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده زړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بايلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بيګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بيا به هيڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعويض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقيده مې باندې پاتې نه ده
بيګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هيڅ به ور و نه ګورم
ځکه چې زه يې په ليدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کېښودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وايم چې لږ د موسکا جام خــــــو راکــووه
بس دا وايم د تشې خولې سلام خــــو راکـــوه

د مينې يوه خبره درنه نه غواړم پـــوهيــــږې؟
ځو ستغې سپورې ما ته ځـــه دشـــنام خو راکوه

رنګين سهار دې تا ته مـــــبارک وي مـــبارک
خو ما ته يو غمګين غوندې ماښام خــــو راکوه

په مينه خو نه ګورې په غضب خــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو ځـــه انـعام خـــو راکوه

د خداى په ويړه ځمکه يې ځاى نه شته دى يارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بــــــام خـــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څېره ما ته ښایې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ویلي؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما ځنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چا زما په پاکه مینه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ایمان یې وایم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال اندېښنو
یو په یو وڅوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غیږ کې ونیولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ویښ شوم
د ماهیپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وویلې:
عابده بس دی تیر په هیر وګڼه
نورې د تیر کال اندېښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرینې وړانګې
درته مینه وایي:
د نوې ورځ تنکۍ شیبې
د کال تر پایه پورې
درته نیکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې زړه باندې مې هر وخت راوريږي جانان
هومـــره ســـاده دی هـــومره ژر مـــرورېـــږي جانان

سپيـــــنې روپی، يې په لمن يو ازې شرنګ نه کوي
چې لــــمر ته وګوري د لمر غوندې پرقيږي جانان

لکـــه چــې چـــا ورتـــه آمـين کـله ويلی نه دی
چې مـې دُعـــا غـونـدې له لپو نه تويږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما يې ګوندې زړه سوزيږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزيږي جـــانان

بازه ازار د کـــومـــې زاڼـــې تـــور وزرې بـــه وي
چې پـه لـږ څه کې دې لـه لاسـه ازاريږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام د مه قدم ليــــونی نـــه يـــم
په والله در پسې سم ليــــونــی نه يم

بس يو ستا د ياد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم ليــونـــــی نه يم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــړې
اشنا زه خــــو ستـــا د چم ليونی نه يم

ته يې راوړې، زه يې ځکه در نه وا خلم
که نه زه څه کوم غـــــم، ليونی نه يم

له کوترې نه پنجو کې بــــــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم ليونی نـــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شین همځولي ته (د ځنګل د لیک ځواب) لیکه، نو د ځنګ یاران
یې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته یې هم لاندینی بیت ویلی و:

کوترې راوړي د نکریزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې رایادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانیست، د پورتني بیت په شمول ترینه درې بیتونه ښو بدلي وو ، خو ما ته یې له
شاعر نه یوه ګیله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا وریږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
یو څو ترخې یو څو شکرې لرم

❊ ❊ ❊

ستا له قلم چې په در در وربدل
د هغو تورو ریاضت مې کړی
چې به لاسونه ورته تا غځول
د هغو ستورو ریاضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ايمان يې وايه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

❋ ❋ ❋

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخيست
چې ميکده به ورته تا ويلې
ما به له هغې ځنې جام واخيست

❋ ❋ ❋

که زما پښه به چيرته وښويده
تا به له مينې نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

❋ ❋ ❋

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پيره ! زما په سر هم لاس تيروه
له زړه مې ټولې کينې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تيروه

❋ ❋ ❋

دا يوه ګيله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شو مه
د اوبو سر باندې د خلې په څېر
له یوې څپې بلې ته تېر شوم

* * *

چې په ورغوي کې دې نه ښکارېږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللې؟
ما په کې خپل تصویر ونه لیدلو
خدای خبر کومې خوا هنداړې تللې؟

* * *

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ایستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ایستم؟

* * *

څوک به اوس راوړي د نکریزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شینکي ځنګل په شنه غېږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پېښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښنه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندې نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مینه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وویلې
ډیره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې ریښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې ریښې پښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ویل
چې ستا فطري ښکلا
د ښایستونو میره
نو دې ته څه اړه یې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفیده ومږې؟
تا به ویل چې ته په دې راز باندې نه پوهیږې
دغه سرخي او سفیده د ښایستونو مجبوري وګڼه
او بیا دې دا هم ویل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې یوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط یې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بیا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چپېږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم دا سې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځواني ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مـــينې تور دې وي
د غومره پـــيغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تـــوري دي
ښکلي په هر لـــور دې وي
تل زما په ســـترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښــــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کـې له مينې ډک
بازه کلی کــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړیو شرنګ دې شم

پریـــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــینې غاړې تور لونګ دې شم
مــینه، میـــنه، مینـــه بــه راوتــــوکي
راشــه چـــې لیــمو ســره په جنګ دې شم
بس چې لاس مــې ستــا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې یو په لــــسه دنګ دې شم
شین دې شمه، وچ دې شمه، وړه دې شم
ستا سپینو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تــا تـــــه چې سرور په کې د میـنې وي
بـــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــه کـــوي شور خلک
څو پوري بـــه دلـــته وي د زور خلک

شـــته دی چـــې او بو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځی‌ء اور خلک

وخت به خپلې چـــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــته بـــه وي نور خلک

یو یې هم زمـــا د زړګـــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کـــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لـــباس پـــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویـــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري نښه په نښه کـــړي
دا سې مې پرې ټول نظر راټول کــــړلــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــيـــــښودل
ما مې پرې د زړه پـــــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپینو لیـــچو لـــــکه تورې شو
تا چې ترینه تور ځـــــادر راټـــــول کړلو

دا سې وخت دې راشي چې خلک ووایي
سولې له نړۍ نــــــه شــــر راټول کړلو

کلکه بـــــاز پنـــجو کې زرکه ونیوه
بیا یې پرې دا خـــــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سینه ږدې او کـــــه نـــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولـــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهید شو ګرانې
سره لوپټه یې په مـــــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پـه خوب او خــیال کې اوسې
چیرته په ویښه هم زمـــا غیږ ته راځــې او که نه؟

د غلچکیو په څیر راشـــــې بیا په مـنډه لاړ شې
د ښکلیو یاده ما له ځانه ســـــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کـــې بـــــنې وا یستلې
(بازه) کوترې سره هم میـــــنه کـــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندینې غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کــــــه نـــــه؟
سپیره ماموره چې په نس مــــــــې مـــړوې او که؟

ټیپی مې شنه شوه په ټیپرو پـــــــتاټـــــو ســـړیه
د کوم ترڅکون قطغ مزه په ما څکې او کـــــــه نـــــه؟

چیرته د غوا یا مېښې لرۍ که پــــــه مخــــه درشــــي
راته راوړې یې دا ځواني خو به کوې او کـــــــه نـــــه؟

د کابل یخو شپو کې تن برستن کې نه تـــــــو دیـــــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــــــه نه؟

په کوم خیرات که چیرته پیښ شوې په ایمان یې وایه
ما ته به وریجې د کورتۍ جیب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مره ژور مې زړه ته کیوتلې
څنگه زړه ور مې زړه ته کیوتلې
ما وې چې ښه ډېر درته وگورمه
په یو نظر مې زړه ته کیوتلې
یو هنگامه مې زړه کې جوړه شوله
په شور و شر مې زړه ته کیوتلې
مینې شتمن دې کړم خیرونه دې وي
لکه سره زر مې زړه ته کیوتلې
واه د ښکلا ملکې څه دې وکړل
څه په هنر مې زړه ته کیوتلې
سکنې ماښام دې راته ښه رنگین کړ
زیړ مازیگر مې زړه ته کیوتلې
د ښکلا بُت دې په کې وتراشلو
لکه آذر مې زړه ته کیوتلې

٢٩\١١\٢٠٠٥

خیرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پـــــیوستـــون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پــــیوســـــتون

ملي وحدت به بیا زموږ وطــــن کـــې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یـــو شور د پیوستون

د امن تر جنډې لانـــــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو ټغــر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوســــتون

(عابده) یو نـــــاره له خولی نه باسم د ورورۍ
ادا چې کړمه ژونــــد کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې ته راغلم
جوړ میکدې ته راغلم

په کې توبه ماتیږي
داسې شپې ته راغلم

چې مې په کاڼو ولي
دادی هغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کیسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغلې
ما وی یو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پسې هر دم ګرځي
زړه مې چم په چم ګرځي

چیرته چې مې زړه غواړي
هلته مې قدم ګرځي

ستا مینه زما ژوندون
تن او سیوری سم ګرځي

چیرته خو به وګورو
ما پسې صنم ګرځي

ستر ګې بتخانې زما
زړه کې مې حرم ګرځي

مینه کې عابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم نــــــــداره کومه
خو زړه ته تیـــــر شي خساره کومه

ما يې سبـــــا د ليدو نيت کړی دی
بيګاه تـــه زه استـــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پـــه مخه راشي
زه د شـــــوخـــــۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غريـــــبي ده ګــــذاره کومه

رانه چارګل رانــــه پيزوان غواړي
ځمه ســـودا له بنــــجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډيي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلي مې په ښار کې ساتي
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلې څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شومه
ایله چې اوس جانان ته ګران شومه

چې به شمال د چا وربمه راوړله
زه به په باد پسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چا رقیب د چا جانان شومه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شومه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په یبلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګیني د خپل غزل کړي

* * *

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مین دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مین دی

* * *

کوم تصویر ورځنې ورک دی
کاڼي شي ورته هینداره
خپل مرام ته به رسیږي
لټوي چې ورکې لارې

* * *

چې جهان پرې ښایسته شي
د آسمان ستوري امیل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري امیل کړي

* * *

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

* * *

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلی ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنـــګ جانانه
پر سینه وکـــره لـــونګ جانانه

نن به دې ښـــه په دیدن ځان مړوم
نن دې تر ډېـــره یم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مـــې بلا ډېر ځښلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مـــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمـــــا تـــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا یللی جنـــــګ جانانه
٢٦/١١/٢٠٠٦کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرگــې راواړوه
ته او خدای صنم ستــــرگې راواړوه

ستا ښکلا به لیپې لپـــــــې وڅښمه
گوره راته سم ستـــــــرگې راواړوه

تل د ستمگرې ادا نـــــــــازوړمه
نن وکړه کــــــرم ستـــرگې راواړوه

ټول به دې په سترگو کې راټول کړمه
ته خــــو پـــــه یو دم سترگې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قــــدم سترگې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰٦ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مین غوندې شوم
او د رنگونو په مانا لږ و ډېر وپوهیدم
نو ما به داسې گڼه
چې زیړ رنگونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې یې ضرور ویله
((زه په مین سړي پوهیږم
یا یې رنگ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې وا چولو
او د گریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ گل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیگر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لاري څارې
* * *
اوس چې زما مينتوب
د ليونتوب تر حده ورسيدو
نو د رنګونو دا مانا راته پيکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر يو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رويه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰۶

د کابل منډيي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نـــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نـــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکـــــرلـې ده
مینې نه قسم خـــــوړلـی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خواتـــه قـــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار ځنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شينکي فصل لکه تندر پريوځي
بيا به مې زړه کې ستا د مينې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډيي، سراى زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library